

Durmuş Hocaoğlu

Ne Oldu da İslâmcılar Bu Kadar Dejenere Oldu?: II

Yeniçağ, “Analiz”, 25 Şubat 2008, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 629; 2008-020; Şubat-12

YENİÇAĞ

Son yaşanan “Liberal-İslâmcı” aydın tartışması İslâmcılık’taki yozlaşmayı bir kere de daha sarîh bir sûrette gözler önüne sermiş bulunuyor; zîra, asıl kokuşmuş yozlaşma şuradan da zâhir ki sesleri hâlâ çok kısık çıkıyor, İslâm’ın adına leke süren İslâm tüccarı taifenin; alttan alıyorlar, siyânet meleklerini daha da öfkelerendirip gazab-ı şâhânelerine uğramaktan korkuyorlar, unutturmak ve yine eski barış hâlini geri getirmek arzusundalar kesinlikle. Yazıklar olsun! Bu hâliyle, “tartışma” ‘ağalar’ ile ‘yanaşmalar’ arasında değil, denkler arasında olacağına binâen, aslında – “tartışma” diye birşey de yok.

Bir kere daha veyl olsun! “Onlar” için değil bu veyl, zinhar; “veyl”, hâlâ bu kimselerin İslâm’ı temsîl ettiğine inanan zavallı saflar için.

Ne utanç verici: “Adamlar” bir kalemde silip-attılar, veya silip atabileceklerini, hiç de öyle eyvallahlarının olmadığını gösterdiler – doğrusu helâl olsun -, “berikiler” şaşkın-şaşkaloz “ne oldu da böyle oldu?” diyorlar; “ne güzel gül gibi geçinip gidiyorduk; aramızdan su sızmiyordu; biz ne yaptık sanki, onların nazlarıyla oynuyorduk, “merkez medya”dan kovulduklarında, varlıkları ve yazılarıyla bizleri şerefyâb kılmalarını te’min maksadıyla onlara sayfalarımızı açtık, en yüksek maaşları ödedik, üstelik “partimiz” de bir dediklerini iki etmiyordu, onlar birinci dereceden akredite aydın idiler, Başbakan’ın akıl hocası onlardı... ” vesâire...

Tam mânâsıyla “vesâire”.

Bu sözüme bir mim koyunuz; yakında yine barışacaklar; nerden mi biliyorum? Denenmişlerdir de ondan: Vaktiyle, hâtırdadır umarım, bir “Leyla Şahin Dâvâsı” vuku’ bulmuştu da o zaman yine aynı bu grup, Avrupa Birliği’ne karşı yalancılıktan somun pehlivanlığı yapmışlar, *Avrupa’nın çifte standart uyguladığından, iki yüzlülüğünden* filân bahsetmişler, “olmaz böyle şey” kabîlinden bir-iki mızırtı çıkarmışlar, ancak sonra yine hiç utanmadan – demek ki ar-hayâ perdeleri yırtılmış olsa gerek – Brüksel’deki efendilerine bîat etmekte gecikmemişlerdi. İşte bu münâsebetle, *Yeniçağ*’da 9-31 Temmuz 2004 tarihleri arasında, bu çürümüşlüğü mevzû edinen, “**İslâmcılık’ın Hazîn Trajedisi**” başlıklı bir yazı dizisi kaleme almış ve bu palavradan hörelenmelerin saman alevi gibi söneceğini iddia etmişim; keşke tezkîb olunsaydım. Heyhat! Ne gezer! Aynen öyle oldu; hem de akıl almaz bir şekilde. Öyle ki, bu dizinin son yazısının nihâî paragrafını şöyle bağlamışım:

Bu yazı serisine başlamama vesîle olan AİHM’nin Leyla Şahin dâvasında almış olduğu karar dolayısıyla İslâmcı intelijansiyanın şaşkınlık ve tutarsızlıklarla dolu refleksleri üzerine kaleme aldığım 3 Temmuz tarihli “AİHM’nin Şok ve Dehşet Kararı Üzerine”

başlıklı yazımda, hemen hepsi muvakkat saman alevi gibi görünmekle berâber yine de AB'ye girince başımıza nelerin geleceğini belki birazcık olsun kavramalarına vesil olabileceği ümîdi besleyebilmenin yolunun sanki açılmış gibi görünmesine rağmen, yine de güven duymakta çok zorlandığımı belirterek yazımı şu ifâdelerle noktalamıştım: "... sizce bu "uyanış" devam eder mi? Benim öyle bir ümîdim yok; siz de hiç ümitlenmeyiniz: Hele birkaç gün geçsin, bakınız yine hiçbir şey değişmemiş gibi olacak."

Nitekim aradan ancak bir ay geçti ve yine her şey eski şekline döndü: İslâmcılığın hazîn trajedisi, tedâvi edilebilirliğini kaybetmiş kangrenli bir yara gibi derinden derine işlemeye devam ediyor; kendisiyle berâber Türkiye'yi de çürüterek.

*

**

Evet; şimdi aradan geçen üçbuçuk yıl bir kere daha ve pekişmiş olarak göstermiş bulundu ki, gerçekten de, İslâmcılığın hazîn trajedisi, tedâvi edilebilirliğini kaybetmiş kangrenli bir yara gibi derinden derine işlemeye devam ediyor; iyice dibe inerek ve kendisiyle berâber Türkiye'yi de çürüterek; çürütüyor da nitekim.

Niçin? Ne oldu da İslâmcılar bu kadar dejenere oldular?

Kısa da olsa üzerinde durmaya değer bir mes'ele. Çünkü İslâmcılık gerçekte bu değildi.

